

Σαλαμίς

μόνας τὸ Μανώλη καὶ τοῦ λέει πῶς ἡ θυγατέρα του δὲν πράξει καλά· τὴν ἔχει βουρλίση ὁ Ῥωτόκριτος, τὴν εἶδανε μάλιστα περισσότερο ἀπὸ μία φορὰ κατὰμονας μὲ αὐτόνε νὰ κουβεντιάζη πολλὴν ὥρα, πότε στὸ ἀντικλάδι τοῦ χωριοῦ καὶ πότε στὸ ἀντικλάδι τοῦ Γαστουριοῦ, παρακάτου ἀπὸ τοῦ Παϊπέτη· εἶναι καὶ κάποιοι ἄλλοι κακοὶ ἄνθρωποι ποῦ λένε καὶ ἄλλα. «Βέβαια ἐγὼ δὲν τὰ πιστεύω, οὔτε ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ τίποτις γιὰ τὴν Ἡλιοστάλακτη, γιὰτὶ εἶναι τίμια κοπέλα· μὰ καλὰ κάνεις νὰ πάρης τὰ μέτρα σου, καὶ νὰ τήνε μαζώξης ὀλίγο.»

Ὁ Μανώλης δὲ χάνει καιρὸ, πάει στὸ σπίτι, κλειῖ τὴν πόρτα καὶ κράζει ἔμπροστὰ του τὴν Ἡλιοστάλακτη. «Ἐ! μωρή, τῆς λέει· ἔτσι, ἀγγελοκρουσμένη, θέλεις ν' ἀτιμάσης, μωρή, τὸ σπίτι μου; Τ' εἶναι αὐτὰ ποῦ κάνεις μὲ τὸ Ῥωτόκριτο;» Καὶ χωρὶς νὰ περιμεῖνη ἀπάντηση ἢ ἀπολογία, τήνε στρώνει στὸ ξύλο, ἔτσι μεγάλη ποῦ ἦταν!

Τί καταλάθε ὁμως μὲ τὸ ξύλο; αὐτὴ ἡ ἀρρώστια τῆς Ἡλιοστάλακτις μὲ τὸ στανιὸ καὶ μὲ τὸ κακὸ δὲ γιατρεύεται. Τῶβλεπε καὶ αὐτός· καταλάβαινε ποῦ ἡ θυγατέρα του ἦταν ἐρωτευμένη φοβερὰ ἀπὸ τὸ νέο, καὶ ποῦ δύσκολα θὰ τὴν ξεκολλοῦσε ἀπὸ αὐτόν, καὶ εἶχεν ἀπόφαση νὰ βάλῃ τὸν Παπα-Φύλαχτο, τὸν ἐφημέριό του, νὰ τοῦ μιλήσῃ νὰ τὴ ζητήσῃ σὲ γάμο. Ἔως ἐδῶ δὲν ἦταν τὰ πράγματα τόσο κακὰ καὶ ἀπελπιστικά. Μὰ μία μέρα τοῦ πέρασε μία ὑποψία, μία φοβερὴ ὑποψία. «Μὴ στάθηκε καὶ τίποτις ἄλλο; γιὰτὶ ὁ πάρεδρος τώρα δὲ μοῦ μιλεῖ σὰν πρῶτα καὶ μὲ ἀποφεύγει; γιὰτὶ κάποιοι, ὅταν ἔμπαινω στὴν ταβέρνα κάποτε, ἐνῶ μιλοῦνε, βουβαίνονται ἄξαφνα καὶ μὲ κυττάζουνε μὲ θολὰ μάτια;»

Ἡ ἔγνοια τὸν ἔτρωγε, ἡ τρομερὴ ὑποψία δὲν τὸν ἄφινε νὰ κοιμηθῇ. Πῶς νὰ βγῇ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀγωνία; πῶς νὰ πληροφορηθῇ τὴν ἀλήθεια; Μία στιγμὴ ἄστραψαν τὰ μάτια του. Τὴν εὔρηκε! Θὰ περιμεῖνη λίγον καιρὸ ἀκόμη, μὰ δὲν πειράζει· ἡ Λαμπρὴ δὲν εἶναι μακριὰ· τότες θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια· ἔχει τὸν τρόπο ἄσφαλο· καὶ... ὦ! ἀλοίμονο τότες, ἀλοίμονο καὶ σ' αὐτὴνε καὶ σὲ μένα!

Δ

Ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Δευτέρῃ ὁ Παπα-Φύλαχτος δὲν ἡσύχαζε· μέρα, νύχτα ἔτρεχε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι γιὰ νὰ ξεμολογᾷ τὸ χωριὸ τὸν ἐσεβόνταντε πολὺ καὶ ὅλοι σχεδὸν ἐπήγαιναν εἰς αὐτόν νὰ ξεμολογηθοῦνε, ἐνῶ ὁ Παπα Νικόλας εἶχε λίγα πνευματικοπαῖδια.

Τὴ Μεγάλῃ Τετάρτῃ πῆγε καὶ στὸ σπίτι τοῦ Μανώλη· ξεμολόγησε αὐτόνε, ξεμολόγησε τὴ γυναῖκα του, καὶ ἤρθε καὶ ἡ ἀράδα τῆς Ἡλιοστάλακτις. Ἔφριξε... Τὰ εἶπε ὅλα... Πῶς ἔμποροῦσε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν Παπα-Φύλαχτο, τὸν ἄγιον αὐτόν ἄνθρωπο τὴ φοβερὴ ἁμαρτία της; Καὶ ἔπειτα, τί; νὰ κάμῃ ψεύτικη ξεμολόγησι; Ποτέ! ποτέ!

Τὰ γόνατα τοῦ παπα ἔτρεμαν. Τί νὰ κάμῃ; Τὸ «Ξομολογητᾶριο» λέει «ὅποιος, ἢ ὅποια πέσῃ σ' αὐτὴν τὴν ἁμαρτία, δυὸ χρόνια τ' ὀλιγώτερο χωρὶς μεταλαβιά καὶ μετάνοιες καὶ ξεροφαγιά». Πῶς νὰ δώσῃ μεταλαβιά τῆς Ἡλιοστάλακτις; ἀδύνατο! «Δὲ θὰ μεταλάβῃς!»

Ἔμεινε ἡ καυμένη νὰ τὰκοῦσῃ! Εὐκόλο ἦτανε νὰ τὸ εἰπῇ ὁ Παπα-Φύλαχτος, μὰ δύσκολο, πολὺ δύσκολο νὰ γίνῃ. Τί θὰ εἰπῇ ὁ πατέρας της καὶ ἡ μάννα, ὅταν μάθουν πῶς αὔριο, Μεγάλῃ Πέρτῃ, δὲ θὰ μεταλάβῃ ἡ θυγατέρα τους μαζί τους. Μὲ ποῖον λόγον καὶ μὲ ποῖα πρόφαση ν' ἀπολογηθῇ;